

dásokat a vezetőség szétépte. De a sebek a kollégák lelke mélyén megmaradtak. Csak idő kérdése, mikor mennek el. A múlt év tavaszán hoztam egy fiatal házaspárt is, akik itt akartak dolgozni, de el lettek tanácsolva. A nyáron egy hónapot dolgozott az osztályon egy ügyes orvosnő, de éhbérért nem maradt. A kórház perszonális politikája súlyos hibákkal terhelt. Téves az a szemlélet, hogy jobbagyként itt maradnak az orvosok, és kis fizetésért agyon tudjuk dolgoztatni őket. Hibás az a szemlélet is, hogy a kórház alkalmazottai nincsenek bevonva a döntésekbe, de még a főorvosok sem. Világszerte a kórházak úgy működnek, hogy az osztályvezető főorvosok tanácsa /gremiális tanácskozás/ rendszeresen összeül és megvitatja a kórház vezetésével kapcsolatos célokat és terveket. Ebben a kórházban 2003 júniusától két ilyen tanácskozás volt. Ez csak növeli az orvosok frusztráltságát, mivel a döntések előkészítésébe nincsenek bevonva.

Ami **Sasváry doktort** illeti. Nem hiszem, hogy az igazgatótanács tagjai nincsenek tudatában annak a ténynek, hogy a belgyógyászaton nincs 0,7-es kötelezettsége. Ő ugyanis a laboratórium főorvosa.

A szerzők szerint „összemosza a belgyógyászati osztályt a magánkézben működtetett dialízissel...”. Sajnálom, hogy nem olvasták el alaposan a cikket a Déli Hírnökben. Az egységes belgyógyászati **szakterületről** beszéltem, és nem titkoltam, hogy együttműködő külső munkatársakkal biztosítjuk a széles skálájú diagnosztikát és kezelést. A szakterület egy tágabb fogalom, és nem szabad azonosítani a belgyógyászati osztállyal. Egy beteg számára érdeketelen, ki a tulajdonos, fontos az, hogy a lakhelyéhez minél közelebb és színvonalasan legyen kivizsgálva, majd kezelve. Az említett fénykép meg arról tanúskodik, hogy rég el-

múltak azok az idők, amikor az ipolyságiaknak alig volt esélyük túlélni a veseelégtelenséget, mert Nyitrán volt a legközelebbi dialízis.

Az igazgatótanács tagjai **azt állítják, hogy hónapról hónapra csökken a kezelt betegek száma**. Ezzel aztán meglettek. 2004 első negyedében 288 beteget kezeltünk, míg az utolsó negyedében 304-et. A havi számok természetesen ingadoznak, de még decemberben is 103 beteget gyógyítottunk az osztályon. Ezért mély tisztelet és elismerés járna a belgyógyászat alkalmazottainak az igazgatótanácstól, de nyilvánvalóan nem erényük az elfogulatlan látás. Nevetség tárgyává tennék a belgyógyászat félmillió korona nyereségét is, pedig ez a kórház hivatalos kimutatásában szerepel. És ehhez még illik hozzászámolni a kórházi kardiológiai ambulancia nyereségét.

És mi lenne, kedves szerzőpár, ha megpróbálnák dicsérni a belgyógyászat teljesítményét, mondjuk a magas szintű orvosi, nővéri munkát, és ezenfelül azt, hogy egyértelműen gazdasági haszonnal dolgozik. Az önkormányzatnak benyújtott 2004-es első félévi /gazdasági/ eredmények között olvassuk: „belgyógyászat + 586 286, gyermekgyógyászat - 268 703, sebészet - 694 105, intenzív osztály - 832 768, nőgyógyászat - 30 849 korona.

Az utolsó mondatok **fenyegető hangneme** érthetetlen számomra, mivel mindig is nyitott voltam a párbeszédre, és az itteni lakosság érdekében nem keveset tettem orvosi pályafutásom során. Sajnálom, hogy önök neheztek rám, mert más a nézetem. Üljünk hát le, és tárgyilagosan beszéljünk meg a konstruktív megoldások lehetőségeit.

Ipolyság, 2005. jan. 23.

Dr. Šomló Péter, N.Y.Ac.Sc.
belgyógyász főorvos

TÖRTÉNELEM

A Csokonaival levelező poétia: Vályi Klára

Január 28-án mindenütt, hol magyarok élnek, megemlékeztek a magyar felvilágosodás legnagyobb költője, **Csokonai Vitéz Mihály** kétszáz évvel ezelőtt /1805/ bekövetkezett haláláról. A költő fiatalon, 32 éves korában lett a tüdővész áldozata. Nem tudjuk, mikor jutott el /vagy egyáltalán eljutott-e/ halálának híre Hont megyébe, gyászolta-e őt valaki tájainkon. Azt azonban jogosan feltételezhetjük, hogy ha a szomorú hír eljutott Ipolyságra, akkor legalább egyetlen valaki megkönnyezte őt. Ez a „valaki” a nemes vármegye verselgető bábája, szülésznője, **Vályi Klára** volt. A Csokonai-bicentenárius ürügyén ejtsünk néhány szót róla, hiszen ha másért nem, a nagy költőhöz fűződő kapcsolata miatt Vályi Klára emléke is érdemel figyelmet, legalább itt, Ipolyságon.

Mielőtt a kapcsolat mibenlétét taglalnánk, vázoljuk röviden Vályi életútját. A történelmi Nagy-Hont területén, a ma gömörinek tekintett **Jánosi-ban** látta meg a napvilágot az 1750-es évek vége felé. 1791 körül megözvegyült. Nem tudjuk miért, hogyan került el **Komáromba** 1797-ben, ahol viszont a híres komáromi poéta-asszony, **Bébiné Fábíán Julianna** házába volt bejáratos. E ház amolyan irodalmi szalonként működött, amelyben megfordult Csokonai Vitéz Mihály is. Itt ismerkedett tehát össze az akkoriban már verselgető özvegyasszony a pozsonyi diéta /országgyűlés/ szünnapjait Komáromban mulató költővel. S hogy ez nem csak futó ismeretség volt, bizonyítja az a pár verses levél, melyet egymással váltottak. Vályi ugyanis Komáromból

Bécsbe költözött, és innen küldözgette leveleit Csokonainak. Ez az időszak a napóleoni háborúk kora, amikor a magyar nemesség számára is meghirdették az „insurrekciót” /felkelést/. A tollforgatók – köztük Klára asszony – verseikkel lelkesítették a kardforgatókat. 1798-ban, valószínűleg Bécsben, Vályi ki is adatta költeményeit **Buzdító versek a nemes magyar insurgensekhez** címmel. E kis kötet toldalékaként olvasható az **N. Csokonai Mihály Kedves Barátomhoz írt Levelem**, ill. az erre adott Csokonai-válasz. E két levél közül természetesen az utóbbi az értékeesebb, már csak azért is, mert Csokonai Vályinak a balsorsot és az emberek irigységét panaszoló soraira egy máig érvényes tanács-csal válaszolt:

„De győződjön a szerentse
Szégyenüljön pénz, és kints,
Szíved irigy ne rettentse,
Szitokra ne is tekints.
Ne mászsz porba a

Föbбекnél,
Zengj egyebet keserveknél,
Nagyobb vagy te mind ezeknél
Azzal, hogy Poéta vagy.”

Csokonai biztatásának is köszönhető, hogy Vályi a későbbi évek során tovább verselgetett. Bécsből visszatérve, tarsolyában az orvosi kar bábatanfolyamának „bizonyág levelével”, 1802 elején lett Hont megye bábája. Második verseskötete, az 1807-ben Váccott kiadott **Magyar Tempe** újra közzétette a fenti verseket is – nem szerepel viszont a kötetben Csokonait búcsúztató vers. Ezért gondoljuk úgy, hogy 1805-ben valószínűleg nem jutott el Vályihoz egykori híres levelezőtársának halálhíre.

Dr. Kiss László